

CEL MAI MARE DAR DIN BIBLIE

Mulțumesc. Vă puteți așeza. Mă bucur să văd în această după amiază această adunare minunată de oameni. Cred că sunt tot atât de mulți ca și cum am avut în fiecare seară. De obicei adunările de duminica după amiază nu sunt atât de mari fiindcă oamenii vor să aibă puțină liniște, dar aceasta arată că există un interes al oamenilor pentru Domnul. Mă bucur pentru aceasta.

Îi

spuneam fratelui Carver de aici ce mult mi-a plăcut muzica și felul în care s-a cântat când au stat acolo după cortină împreună cu fratele Rasmusson.

Vreau

să vă spun că adunările vor continua de marți încolo. Fratele Carver și adunările lui evanghelice, această muzică frumoasă, predicarea, rugăciunile pentru bolnavi vor merge mai departe. Sunt sigur că a fost deja anunțat acest lucru, astfel ca să vă puteți bucura de aceste binecuvântări minunate.

Doar

cu puțin timp în urmă am primit o scrisoare de la un prieten din Anchorage, Alaska. El este aici undeva și este un prieten bun de-al meu din Elveția. Cu siguranță ne amintim de întoarcerea lui, cum Domnul l-a chemat

și cum era el.

Înainte era un tip destul de dur, dar era un așa-zis credincios. El a adus pe cineva și l-a pus în rândul de rugăciune și Duhul Sfânt nu i-a spus omului doar cine era el, dar i-a spus și cine l-a adus. Aceasta l-a convins pe loc și de atunci înapoi am fost buni prieteni.

Ernie,

unde ești? O, da, este acolo sus. Cine te putea vedea tocmai acolo? Spunea că a venit din Anchorage, Alaska, și a condus două mii de mile pe un drum plin de noroi. Ar trebui să-i vedeți mașina cum arată încercând să ajungă aici la timp să se bucure de serviciu. Aceasta este credincioșie, nu-i așa? Este cu adevărat credincioșie.

În

seara aceasta va fi din nou serviciu de vindecare și ne așteptăm ca Hristos să facă lucruri minunate. În această după masă a fost alocat timp pentru un serviciu evanghelic astfel încât imediat după aceea pot vorbi ca să aveți timp să mergeți acasă să mâncați, apoi să vă întoarceți.

În

această dimineață am fost foarte ocupat fiindcă Domnul s-a ocupat minunat de fiecare persoană cu care am intrat în contact. Au fost arătate vedenii și

îndreptate vieți și alte lucruri. El este minunat! Cu toții îl iubim!

Dacă

este aici cineva din Calgary... Noi am primit acele invitații, pe care le apreciez. Poate înainte de a veni iarna voi ajunge la Calgary pentru o mică adunare de miercuri până duminică. Trebuie să ajung în toamna aceasta și în Idaho. Poate de acolo aș putea fugi să petrec acel week-end cu cei din Calgary, să avem puțină părtășie.

Cu

siguranță apreciez toată această colaborare cu acești predicatori de aici. Fratele Freddie Sothmann, pe care am învățat să-l iubesc ca pe un frate scump, a venit aici și... Fratele Fred nu este un predicator, dar îl iubește pe Domnul din toată inima și nu poți găsi un om mai cumsecade ca fratele Sothmann. El nu este acum aici și de aceea pot spune aceasta. Înțelegeți?

Oh, nu te-ai dus cu Billy în cealaltă încăpere? Frate Fred, Billy vrea să se întâlnească cu tine în spatele cortinei. Am crezut că i-am spus aceasta și am crezut că a coborât de pe platformă. Îmi cer scuze. Păcatele tale te vor urma, nu-i așa? Chiar am crezut că el este acolo în spate. Billy voia să se întâlnească cu el și să

discute ceva în legătură cu benzile.

Acum, în timp ce el este plecat, pot să vorbesc. El cu adevărat a fost un frate adevărat pentru mine. A venit aici și a făcut tot ce a putut ca să-i adune pe acei predicatori și să le spună că venim. Motivul pentru care facem aceasta este că dacă ai o sponsorizare de la o anumită denominațiune, celelalte denominațiuni se simt excluse. Dar dacă vii pur și simplu...

Uitați

care este motivul. Eu plănuiesc, dacă este cu voia lui Dumnezeu, să fac o mare trezire în vara următoare în Statele Unite și Canada. Voi comanda un cort mare în care să încapă opt sau zece mii de oameni și vrem să găsim locațiile unde să putem amplasa acest cort și să nu stăm doar patru sau cinci zile sau o săptămână ci patru sau cinci săptămâni, ca să pot pune bine temelia.

De

multe ori când un duh rău iese dintr-o persoană, ei nu știu ce să facă. Și fiindcă nu știu, spun: „O, sunt mai bolnav.” Păi trebuie să te simți mai rău.

De

exemplu, dacă există o umflătură în corpul tău, doctorul se ocupă de ea când o

taie. Dar noi avem de-a face cu viața din acea umflătură.

De

exemplu, cancerul. Acesta este unul dintre cei mai mari ucigași. Cancerul are o viață, o altă viață în afara vieții tale, este o umflătură care se extinde.

Biblia o numește „un drac”. Denumirea medicală este cancer, popular este „rac”, cu picioare care se răspândește. Dar termenul real este un drac și un drac este un chinuitor.

El

ajunge în trupul tău printr-o mică celulă care a fost lovită și acea mică celulă iese din cursul ei și decade. Acesta este un cuvânt mare pe care să-l spună un baptist, un decăzut, nu-i așa?

Dar când o celulă decade, va deranja fiecare celulă din trupul tău. Diavolul nu poate crea, nu poate crea nici un lucru, dar poate perverti ceea ce a creat deja Dumnezeu. Înțelegeți?

Păcatul este neprihănirea pervertită. Diavolul nu a putut crea nici măcar un păcat. El poate doar perverti neprihănirea pentru că este un singur Creator și acesta este Dumnezeu și doar Dumnezeu poate crea. Dar Diavolul ia ceea ce

a creat Dumnezeu
și pervertește. Dumnezeu v-a creat fii și fiice ale Lui, dar
Diavolul intră în
voi și vă pervertește pentru căile lui și aceasta cauzează
necazurile.

Acum, în ce privește
cancerul, când această viață a plecat din cancer, el este
mort, dar umflătura
este încă acolo dacă nu se face o minune. Și ce se întâmplă cu
acea bucată de
carne moartă din trupul tău? De fiecare dată când îți bate
inima, sângele trece
prin inimă și curăță sistemul sanguin, culege substanța moartă
din acel cancer
și se declanșează febra. Vei fi mai bolnav ca niciodată. În
primele șaptezeci
și două de ore te vei simți mai bine probabil, apoi un corp
începe să
putrezească.

De exemplu, dacă
împuști un animal și îl cântărești atunci și le spui
băieților: „Căprioara
cântărește atât...”, ai grijă pentru că mâine nu va mai avea
aceleași
kilograme. Înțelegeți? Dacă cineva moare, cel de la morgă
îndepărtează dinții
falși și ochiul artificial sau altceva fiindcă atunci când se
micșorează, vor
fi aruncați afară. Dar dacă lași trupul să zacă câteva zile,
se umflă și devine
mai mare decât a fost vreodată.

Tot așa se întâmplă
și cu acel cancer, acea excrescență sau tumoare care a fost în
corpul tău. Te
vei simți mai rău și atunci zici: „Oh, mi-am pierdut
vindecarea,” dacă nu ești
învățat să știi cum să te ții de credință...

Priviți, la început,
când nu era nimic, nici lumină, nici nimic, Dumnezeu a știut
totul. El a spus
doar: „Să fie!” Și El s-a ținut de Cuvânt și propriul Său
Cuvânt a creat
cerurile și pământul doar prin concepția gândirii. Domnul a
spus doar: „Să
fie!” și propriul Său Cuvânt a devenit creație. Pământul pe
care stați astăzi
nu este altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu manifestat. Așa
este. Și orice spune
Dumnezeu trebuie să se întâmple, cât se poate de sigur, de
aceasta nu poți
fugi.

Uitați-vă la Isus!
Când El a coborât de pe munte Îi era foame. S-a uitat spre un
copac care nu
avea nici un fruct și a spus: „*Nimeni să
nu mai mănânce din tine,*” apoi S-a dus mai departe. N-a
strigat la el, ci
doar a spus: „*Nimeni să nu mai mănânce
din tine!*” (Marcu 11.12-14)

Unul din ucenici L-a
auzit și a doua zi când au trecut pe lângă acel copac, era
uscat. (v.20-21)

Vedeți, El a vorbit Cuvântul fără nicio umbră de îndoială că va fi chiar așa, și acea viață a ieșit din acel copac. Trebuia să iasă pentru că așa a spus Dumnezeu.

Despre aceasta am vorbit și seara trecută că s-a întâmplat cu Avraam. Când Cuvântul este vorbit de Dumnezeu, stai pe El și El va crea exact ceea ce a spus. Dar nu poți s-o faci prin îndoială sau sărind în sus și-n jos, ci trebuie să stai pe El, iar Dumnezeu Îl va manifesta.

Eu cred că dacă am avea la dispoziție o lună să stau într-un oraș de mărimea acestuia și toate bisericile și predicatorii ar coopera și i-ar lăsa pe oameni să vină la „instrucție” două sau trei servicii înainte ca să se facă rugăciune pentru ei, atunci când vor veni pe platformă vor fi gata să primească vindecarea și cred că am putea avea aici o adevărată trezire fiindcă au văzut cum a lucrat Duhul Sfânt.

Deci, așa cum am spus, după plecarea noastră, această adunare va continua cu fratele Carver,. Mă rog să fie una din cele mai mari adunări, fiindcă a fost un frate atât de cooperant, gata să ajute cu aceste adunări.

Haideți să ne rugăm.

Binecuvântatule Domn,
în după-amiaza aceasta venim în Prezența Ta divină, cu bucurie
în inimile
noastre, deoarece suntem deplin convinși că Isus Hristos este
Fiul lui Dumnezeu
pe care El L-a înviat din morți, după Scripturi, și în această
săptămână a
dovedit Viața Sa veșnică în prezența noastră. Noi L-am văzut
în marea Lui
lucrare exact cum a fost cu generații în urmă, acum două mii
de ani.

O, cât se bucură
inimile noastre știind că Biblia este Adevărul și că Dumnezeu
încă Își iubește
poporul Lui și ne-a vizitat în acest timp din urmă ca să-Și
cheme o biserică
dintre neamuri, un popor pentru Numele Său!

Tată, mă rog ca în
ora aceasta care vine să ne ungi într-un fel minunat, ca
inimile noastre să fie
mișcate mai mult ca niciodată și adâncite în dragostea Ta și
în credință. Și
fie ca atunci când vom pleca de aici să avem în inimile
noastre o hotărâre mai
mare de a Te sluji pe Tine.

Timpul este târziu. Fiul omului va veni într-una din aceste
zile
și trebuie să lucrăm până mai avem lumină. Doamne, ajută-ne să

punem deoparte
orice povară și păcatul care ne cuprinde atât de ușor, ca să
putem alerga cu
răbdare alergarea care stă înaintea noastră, privind spre
Autorul și
Desăvârșitorul credinței noastre, Domnul Isus Hristos.

Deschide Cuvântul
pentru noi astăzi și fie ca Duhul Sfânt să sfințească buzele
care vor vorbi.
Fie ca El să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să-L dea fiecărei
inimi care este
flămândă, după cum este nevoie, pentru că o cerem în Numele
Lui și pentru slava
Lui. Amin.

Cu câțva timp în urmă
era un slogan: „Este mai târziu decât credeți.” Am o rolă cu
un film, trebuia
să o fi adus. Aici ar fi un loc minunat să arăt ce înseamnă
„Trei minute
înainte de miezul nopții”. A văzut-o cineva? Eu am văzut-o și
lucrul acesta
mi-a mișcat sufletul.

Dacă vreți să vedeți
ce zi din lună este, uitați-vă în calendar. Dar dacă vreți să
știți în ce zi
trăiți, în care ciclu al timpului, uitați-vă la evrei, pentru
că ei sunt
calendarul timpului lui Dumnezeu.

Tabloul începe de

acolo de unde vin acești evrei, de jos din Iran, iar revista „Look” a scris un articol amplu. Acei evrei erau atât de primitivi încât nici nu văzuseră un plug de fier. Ei arau cu niște obiecte de lemn ca și în urmă cu două mii de ani, iar când au aterizat acele avioane mari ca să-i îmbarce pentru a-i duce în Palestina, s-a împlinit ceea ce au spus prorocii: că ei se vor întoarce pe aripi de vultur.

Ei au fost adunați de peste tot, de la răsărit, de la apus, de la miază-zi și de la miază-noapte și pe vapoare. Și-au adus cu ei părinții și bunicii. Cineva i-a întrebat: „De ce v-ați întors aici? Ca să fiți îngropați în țara străbună când muriți?” Dar ei au răspuns: „Nu. Am venit să-L vedem pe Mesia.”

Nu treceți peste aceste lucruri prea ușor. Să nu uitați că poporul evreu a fost declarat o națiune în aprilie 1946. În data de 06 mai 1946 mi s-a arătat Îngerul Domnului. Și cel mai vechi steag din lume, cel cu steaua lui David cu șase colțuri, flutură din nou peste Ierusalim. Noi suntem la sfârșitul timpului.

Când au venit acei evrei, ei nu auziseră niciodată de acest Isus. Și mulți din biserica Filadelfia

din Norvegia le-au trimis Bibliei acelor evrei, iar după ce au citit Noul Testament, ei au spus: „Dacă Isus este Mesia, să-L vedem că face semnul profetic și Îl vom crede.” Evreii umblau după semne, iar grecii după înțelepciune.

Ce frumoasă pregătire pentru slujba pe care Domnul mi-a dat-o! Recent am fost la două sute mile de Palestina și aveam biletul în buzunar gândindu-mă: „Acesta este timpul.” Dar Duhul Sfânt m-a chemat de la avionul de Cairo, Egipt, și mi-a spus: „Nu te duce acum!”

Mi-ar plăcea să văd ziua în care vom ajunge acolo, când în fața acelor mii de evrei vom spune: „Este adevărat că dacă El va face semnul prorocului, învierea, Îl veți accepta? Mergeți și aduceți aici niște oameni. Să vedem dacă Mesia este Același ieri, azi și în veci.”

Când Domnul va face ceea ce face aici, cred că mii de evrei vor veni la Hristos, deodată. Dar când Dumnezeu Se întoarce către evrei, epoca neamurilor este terminată. Așa este. Noi suntem la sfârșitul timpului. Când acei evrei vor primi Duhul Sfânt, ei vor trezi lumea din nou, fiindcă ei sunt predați slujbei misionare. Dumnezeu le-a

promis că mai au încă trei ani și jumătate rămași. Și noi credem că suntem în
acel timp. Deci să ne rugăm în timp ce vom merge înainte în
credință către
Hristos.

Pentru citirea
Cuvântului în această după amiază... Am așteptat până oamenii
care tot intrau au
ocupat loc.

Psalmul 63 spune:

***„Dumnezeule, Tu
ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul
după Tine, îmi
tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără
apă.***

***Așa Te privesc eu în
locașul cel sfânt, ca să-ți văd puterea și slava.***

***Fiindcă bunătatea Ta
prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele caută
laudele Tale.”*** (Psalmul 63.1-3)

Am spus că în după-amiaza
aceasta aș vrea să vorbesc despre subiectul: **„Cel mai mare dar
din Biblie”**. Cine din audiență s-ar putea gândi
la un dar mai mare pe care l-ar putea da Dumnezeu, decât Viața
veșnică?

Dumnezeu singur are viața veșnică.

Lui David, prorocul
și psalmistul, îi plăcea să cânte. Inspirația venea peste el
și scria imnuri. De
multe ori m-am gândit că atunci când a fost pe pământ, Isus se
referea la

David: „Nu spunea David în Psalmi...”

(Luca 20.42) Deci Psalmii sunt de asemenea profetici.

Mă întreb cum va fi atunci
când El va veni, așa cum am cântat și în cântarea de mai
înainte. Cred că
spunea așa:

Ați auzit de Moise și de rugul arzând,

Ați auzit de neînfricatul David și praștia lui,

Ați auzit povestea visătorului Iosif,

Și despre David și lei adesea amintim.

Și sunt mulți, mulți alții în Biblie,

Cu care abia aștept să mă întâlnesc, asta mărturisesc!

Și Fiul lui Dumnezeu va fi Conducătorul

Acelei adunări din văzduh.

O, aş vrea să văd
aceasta în realitate! Eu cred că o vom vedea şi cred că aceste
cântări sunt scrise
sub inspiraţie. David, care era un om al pădurilor, a privit
la Dumnezeu prin
natură. Prima mea Biblie a fost natura. Cât de des m-am uitat
la acele păsări
mici ale cerului şi la apusul de soare!

Nu cu mult timp în
urmă am fost în munţi la vânătoare de reni. Era toamna devreme
şi încă nu era
multă zăpadă astfel încât să alunge turmele de elani. Eram la
o depărtare de patruzeci
sau cincizeci de mile de civilizaţie. Noi obişnuiam să cântăm
o cântare:

Este un timp când vreau să fiu doar cu

Hristos, Domnul meu,

Să pot să-I spun doar Lui toate necazurile mele.

Este bine pentru om
să meargă singur sus în munte, nu doar ca să vâneze ci ca să
fie singur. Sus în
munţi, furtunile vin imediat toamna ... Plouă puţin, ninge
puţin, apoi iese
soarele, este o schimbare bruscă a vremii sus în munţi.

Mi-am lăsat calul cu bagajele jos și am început să urc singur, gândindu-mă și urmărind urmele de elani. Deodată am auzit un răcnet.

M-am uitat și am văzut un nor negru. Am știut că va veni furtuna, așa că m-am gândit să ajung într-un loc mai ferit, să mă adăpostesc până trece furtuna.

Apoi, când vânturile puternice au început să sufle și copacii au început să foșnească și să geamă, m-am gândit: „Oare ce îi face pe acești copaci să foșnească și să geamă?”

Dumnezeu trimite acel vânt cu un scop și acela este să miște rădăcinile ca să se înfigă mai adânc în pământ.

Tot așa face și Dumnezeu cu o trezire în Biserica Lui. El ne scutură ca să se facă loc, să ne ținem mai bine. Deci, scuturarea și mișcarea Duhului ne aduce eliberare.

Priveam micuța floare cum moare iarna, atunci când temperatura este sub zero grade. Micul bulb nu mai este, floarea s-a dus și micuța sămânță neagră a căzut de la ea. Dar undeva în acel sol este un germen de viață pe care toată știința din lume nu l-a putut găsi. Și de îndată ce acel soare calduț de primăvară încălzește pământul, acea floare își scoate capul afară și îl laudă pe Domnul. Și dacă Dumnezeu a făcut o

cale pentru o floare să trăiască din nou, cu cât mai mult a făcut o cale pentru ca omul să trăiască din nou?

În timp ce serveam o cupă de înghețată în Henryville, Indiana, am vorbit cu un vechi prieten de-al meu, care este metodist, despre acel program agricol din Louisville, Kentucky. Clubul 4-H a inventat o mașinărie care poate produce boabe de porumb ca și acelea pe care le culegem de pe câmp. Dacă le amesteci, nu poți să le mai deosebești. Amândouă vor face aceeași fulgi, aceeași pâine, amândouă conțin aceeași cantitate de calciu, de umiditate, au miezul în același loc și coaja pe dinafară este la fel. Vorbitorul a continuat și a spus: „Singurul fel în care le poți deosebi este după ce le îngropi. Cea făcută de mașinărie va putrezi și va fi gata cu ea, dar cea pe care a dat-o Dumnezeu pe câmp are germele de viață în ea și va trăi din nou.”

Atunci m-am gândit:

„Ce tablou minunat!” Sunt doi bărbați care stau în aceeași biserică, amândoi diaconi sau păstori sau orice ar fi, amândoi ascultând același mesaj, dar unul are viață în el, iar unul nu. Este nevoie de mâna lui Dumnezeu pentru a face ceva pentru om.

Dacă ești născut din
nou și ai în tine Duhul lui Dumnezeu, trebuie să trăiești din
nou. Nu contează
cât ești de bun sau de religios, dacă acel Duh de Viață nu
este în tine, vei
pierii. Există o singură Viață veșnică și numai Dumnezeu o are.

Cum stăteam acolo cu
pușca rezemată de copac, am auzit o veveriță de pin. Cred că
le aveți și aici
în Canada; o micuță certăreață. O, ce gălăgie făcea, ca și cum
ar fi vrut să-i
alunge pe toți din pădure! Mă gândeam: „Poate am agitat-o
puțin pe micuță.”
M-am uitat și soarele se iveau din crevasa muntelui aruncându-
și razele peste
brazii încărcăți cu apă pe care briza rece a făcut-o să
înghețe. Era plin de
țurțuri. Deasupra văii s-a format un curcubeu și atunci am
zis: „O, Dumnezeule,
ești aici! Tu ești în curcubeu!” Apoi am auzit boncănitul unui
ren care se
rătăcise în timpul furtunii, pe partea cealaltă a muntelui.
Ceva mi-a aprins
inima. Un lup bătrân a urlat pe munte, iar perechea i-a
răspuns.

Mama mea este pe
jumătate indiană și de aceea iubesc sălbăticia. Mă gândeam:
„O, în ce loc
minunat mă aflu, pentru că Îl văd pe Dumnezeu în flori, în
vânt, în copaci!
Dumnezeu este pretutindeni, trebuie doar să privești în jur.
Îl ai aici
înăuntru și Îl poți vedea acolo afară.

M-am uitat la acea
veveriță și mă gândeam: „Gălăgioasă mică, te-am agitat?” Poate
că știți
istorioara. Atunci am devenit atât de entuziasmat, sau mai
degrabă inspirat,
încât am început să mă învârt în jurul aceluia copac și să
strig cât mă ținea
gura. Dacă ar fi fost cineva în pădure, s-ar fi gândit că este
cineva scăpat de
la institutul de boli mintale.

Dar ce se întâmpla?

Dumnezeu era aproape. Îl laudam cu tot ce era în mine, pentru
că El era în
curcubeu, El era în adierea copacilor, El a strigat prin lup
și a răspuns prin
ren. Păi, n-ai putea să taci din gură într-un astfel de loc!
Deci, eram mai
gălăgios decât veverița, dar nu-mi păsa și Îl laudam pe Domnul
chiar pe
stâncile muntelui.

Stând acolo, micuța a
devenit tot mai gălăgioasă și sărea de colo-colo. „N-am vrut
să te sperii,
micuțo!”, m-am gândit eu. Am observat cum își întindea capul
și privea într-un
anumit loc, așa că m-am gândit: „Poate nu se uită la mine.”

Venirea furtunii a
forțat un vultur mare să rămână jos. De acesta se temea
veverița. Vulturul
acela mare a sărit pe un buștean și cu ochii lui „de catifea”
m-a privit pe

mine, apoi pe veveriță. Atunci m-am gândit: „Ce ciudat! L-am auzit pe Dumnezeu acolo, apoi închinarea și lauda mea a fost întreruptă. De ce s-a întâmplat aceasta, Doamne? Ai putea fi în acel vultur?”

M-am uitat la el și am observat că nu se temea. Lui Dumnezeu nu-I plac lașii. Dumnezeu i-a dat două aripi și el se încredea în darul dat de Dumnezeu. Știa că putea să ajungă în primul copac înainte ca să-mi apuc pușca. El nu se temea, ci continua să simtă, știți voi cum fac cu penele. Ei fac așa cu aripile ca să vadă dacă funcționează cum trebuie.

Mă gândesc că atunci când se adună biserica împreună, aripile ei spirituale funcționează cum trebuie.

După un timp, el nu s-a mai arătat interesat de mine, dar îl deranja pălăvrăgeala micuței veverițe, așa că a făcut o săritură, și-a întins aripile, a dat din ele de două-trei ori și era deja după copac.

Apoi am înțeles ce încerca să-mi arate Dumnezeu. Acest mamut al aerului și-a întins aripile, dar n-a mai dat din ele. El a știut cum să-ți țină aripile în „valurile” aerului și să fie ridicat sus de tot până a ajuns un punct. Atunci am

zis: „O, Dumnezeule,
cred că o să am din nou o izbucnire.” Așa este. Și nu este
vorba de aderarea la
metodiști ca apoi să-i las și să merg la bapțiști și apoi la
nazarineni.

Trebuie doar să știi cum să-ți ții aripile credinței în
puterea Duhului Sfânt,
ca să poți fi ridicat sus. Doar urcă valurile deasupra
umbrelor! Dă-mi părtășie
cu Tine, pentru că în Lumină văd Izvorul și Sângele care mă
curăță.

El a lăsat-o pe
micuța veveriță care spunea: „Zilele minunilor au trecut!”,
„Nu există Duh
Sfânt!”, și lucruri din acestea. El și-a întins aripile și a
zburat de lângă
ea. Dumnezeule, dă-ne aripile vulturului ca să ne îndepărtăm
de pălăvrăgelile
acestea: „Zilele minunilor au trecut!”, „Nu există vindecare
divină.”, „Nu sunt
decât niște holly-rollers.”!

El n-a mai băgat-o în
seamă fiindcă se săturase de pălăvrăgeala ei. Sper că această
biserică face la
fel. Întindeți-vă aripile în făgăduința lui Dumnezeu și
lăsați-vă privirea dusă
de Duhul Sfânt până când acel lucru va deveni o aramă
sunătoare și un chimval zăngănitor!

Dumnezeu locuiește în
natură. David era un mare om al naturii. El a studiat-o și
acolo L-a găsit pe

Dumnezeu. El a știut că Dumnezeu poate să-l ajute să omoare un urs sau un leu cu praștia lui. De aceea a putut scrie acei psalmi.

Dar partea ciudată a psalmului sunt cuvintele: „*Bunătatea Ta iubitoare este mai bună decât viața.*” Ați observat așezarea textului? „*Bunătatea Ta iubitoare este mai bună decât viața pentru mine și deci Te voi lăuda. Sufletul meu însetează după Tine, ca un pământ uscat unde nu este apă.*”

Atunci când am citit n-am putut înțelege ce voia să spună David prin „*Bunătatea Ta iubitoare este mai bună decât viața.*” Ce poate fi mai bun decât viața? Nimic. Atunci am înțeles că trebuie să fie două feluri de viață. Viața are un înțeles mai complex, înseamnă mai mult decât un singur lucru.

Mulți oameni cred că adevărata viață este să poți mânca, bea, fuma, juca cărți, dansa, dar aceasta este o viață pervertită, este moartea. Cu siguranță. Diavolul a pervertit acea viață și voi credeți că aceasta este viața, dar este moartea. Ceea ce numesc oamenii viață devine uneori atât de mizerabilă încât iau arma și își zboară creierii. Dar nu despre această viață vorbește Dumnezeu.

Multe femei cred că dacă au destui bani să-și cumpere haine cu care să arate sexy

și cu care să se
plimbe pe stradă, iar băieții fluieră după ele, aceasta-i
viața.

Soră, te înșeli. Aceasta-i
moarte. Biblia spune că „*femeia care trăiește
în plăcere este moartă, chiar dacă ea trăiește.*” (1Tim.5:6)

Bărbatul, fiindcă are
bani să-și poată cumpăra o mașină mai bună, să poarte un
costum mai bun, zice:
„Băiete, acum trăiesc cu adevărat!” Dacă nu-L ai pe Hristos,
tu ești mort. Este
o viață pervertită.

Nu cu mult timp în
urmă am fost într-un loc, un oraș din Canada, acest ținut
dăruit de Dumnezeu.
Nu trebuie să spun aceasta, dar oricum am mai spus-o de multe
ori. Dacă aș fi
mai tânăr, mi-ar plăcea să fiu cetățean canadian. Îmi place
Canada fiindcă are
multe de oferit. Pe oriunde am călătorit în lume, nu am văzut
un loc mai frumos
decât Banff și Jasper. Am fost la Jungfran și Eiger și Mauk și
prin Alpii
elvețieni, în Germania și prin toată lumea, dar Banff și
Jasper le întrec pe
toate. Poate în mileniu mă va lăsa Domnul să trăiesc acolo.
Sper că atunci vom
fi toți împreună. O, ce frumos este acolo!

Am fost în unul din

orașele voastre mari și am fost cazat de un frate într-unul din acele hoteluri mamut. Într-o seară mă întorceam de la adunare. Eram cam pe la etajul patru sau cinci. Acolo era un grup de americani, dintr-o anumită lojă la care n-am să-i spun numele, și această lojă sărbătorea sau avea o convenție. S-au dus toți cu liftul pe acoperiș și acolo a fost una dintre cele mai groaznice petreceri de bețivi din câte am văzut. Am văzut venind două femei drăguțe cam de douăzeci și cinci sau treizeci ani și nu aveau nimic pe ele decât lenjeria intimă. Fiecare avea în mână câte un pahar de whisky, iar niște bărbați le împingeau din urmă, pe una într-o cameră și pe alta în cealaltă.

Eu m-am tras mai în umbră. Am văzut că amândoi aveau verighete. Ei numesc aceasta distracție, dar este murdăria păcatului. Poate acasă un soț avea grijă de copilaș cu gândul că soția lui era cu un grup cumsecade de oameni, luând cina sau participând la o serată sociabilă, dar care s-a dovedit a fi un chef de bețivi. Ce lucru groaznic! Ce gândește Dumnezeu despre acel fel de viață?

Și am văzut cum un bărbat mai în vârstă, cam cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tânăra aceea, a prins-o de un loc nepermis al trupului ei și a înghesuit-o în cameră. Am stat acolo și am început să mă rog. După câteva minute au ieșit

afară. Bărbatul era
atât de beat încât nu mai putea ține femeia. Când au ieșit
afară, unul dintre
ei a apucat îmbrăcămintea pe care o mai avea pe ea și a tras-o
jos, apoi a luat
o înghițitură de whisky. Ea și-a ridicat un picior în sus și a
strigat:
„Iupiii! Băiete, aceasta-i viață!”

N-am mai rezistat. Am
mers către ei, am apucat femeia de mână și i-am spus: „Doamnă,
aceasta-i
moarte, nu viață!” Ei au aruncat sticlele de whisky și au
plecat. Credeau că
petrec foarte bine, dar erau morți.

David spunea acolo: *„Sufletul meu tânjește după Tine, ca un
pământ uscat unde nu este apă.”* Dumnezeu a creat omul ca
acesta să
înseteze. Voi sunteți făcuți să însetați. Așa v-a făcut
Dumnezeu. Dar El v-a
făcut să însetați după El. Acea sete a fost pusă în voi nu ca
să mergeți în
locurile diavolului, nu ca să însetați după Hollywood sau după
moda lumii, ci
acea sete v-a fost dată ca să însetați după Dumnezeu.

Isus a spus: *„Binecuvântați sunt cei ce însetează după
neprihănire, căci ei vor fi umpluți.”* (Matei 5.6) Este o
binecuvântare
chiar și să însetezi. Diavolul a încercat să vă facă să vă
gândiți la altceva,
dar setea v-a fost dată de Dumnezeu. Atunci cum îndrăzniți să
satisfaceți acea

sete sfântă pe care v-a dat-o Dumnezeu cu lucrurile lumii, cu programe Tv, cu băuturi și chefuri? Diavolul cu instrumentele lui pervertite s-a folosit de acea sete pe care Dumnezeu a pus-o în voi ca să însetați după El și v-a făcut să însetați după lucrurile lumii. Orice sete pe care o aveți ar trebui să fie pentru El. Sigur că da. Aceasta este Viața.

Tu spui: „Frate Branham, eu cunosc Biblia mai bine decât tine.” Tu nu ai Viață fiindcă cunoști Biblia sau pentru că mergi la biserică sau pentru că ești botezat sau pentru că ai catehismul, nu ai Viață fiindcă ești un predicator. Să-L cunoști pe El înseamnă Viața. Viața nu este să cunoști catehismul sau regulile bisericii, ci Viața este să-L cunoști pe El.

Acea sete pe care v-a dat-o Dumnezeu nu este nici ca s-o folosiți pentru biserică. Diavolul, dacă nu te poate face să dansezi, să bei, să fii imoral și alte lucruri, te pervertește să aderi la o biserică. Acesta este încă un lucru pervertit, fiindcă aderarea la biserică nu îți dă Viață. Singurul fel în care poți avea Viață este să te folosești de acea sete și să o potolești bând din Izvorul care nu seacă niciodată, din Duhul Sfânt care vine de la Dumnezeu din cer.

Așa găsești Viața:
cunoscându-L pe El. Nu cunoscându-I Cartea, ci cunoscându-L pe
El; nu să-ți
cunoști biserica, ci să-L cunoști pe El; nu să însetezi să-ți
mulțumești păstorul,
ci să-L mulțumești pe Domnul. Aceasta este setea sfântă;
pentru aceasta este în
voi, nu ca s-o potoliți cu lucrurile lumii. Altfel, este
moarte, este
pervertită.

Nu spune Biblia că: *„Dacă iubiți lucrurile lumii, Dumnezeu nu
este în voi”*? (1Ioan 2.15) Acea sete sfântă nu o puteți stinge
aderând la
biserică.

Voi încercați să vă
înșelați conștiința și să vă umpleți inima cu pofte. Dați-le
pe față!
Mărturisiți-vă păcatele și însetați după neprihănirea lui
Dumnezeu, *„Căci bunătatea Ta iubitoare este mai bună
decât viața și buzele mele Te vor lăuda.”* Gândiți-vă la
aceasta!

Tot David a scris în
Psalmul 42: *„Cum dorește cerbul apa de
izvor, așa însetează sufletul meu după Tine, Dumnezeule.”*

Să știți că atunci
când o căprioară este urmărită de un câine sălbatic sau de un
lup... El are colți
puternici cu care apucă căprioara de după cap și își înfige
colții adânc în ea,

ca s-o poată ridica. Când face aceasta, gâtul căprioarei este sfâșiat și căprioara se stinge. Dacă nu o poate apuca de vena jugulară de aici, el o apucă chiar de aici dintr-o parte și când o apucă cu colții, o doboară de pe picioare și într-o clipă câinii sunt pe acea căprioară, rupând-o în bucăți.

Câteodată, când o mușcă de aici și o scutură, rămâne cu o bucată din carnea căprioarei în gură și dacă nu mai sunt alți câini în preajmă, ea poate fugi, dar sângerează tare. Orice vânător știe că dacă o căprioară poate ajunge la apă, ea poate trăi. Dacă nu ajunge la apă, este moartă. David a știut aceasta, de aceea a spus: *„Cum dorește cerbul apa de izvor, și sufletul meu însetează după Tine.”*

Vă puteți imagina că acei câini au smuls o bucată de carne din ea, iar viața ei se scurge odată cu sângele? Micuța căprioară adulmecă apa. Trebuie să găsească apă, altfel va muri. Câinii sunt după ea.

David spunea: *„Tot așa și sufletul meu însetează după Tine. Trebuie să te am, Doamne, căci altfel voi pieri.”*

Dacă ai știi, prietene păcătos, că toți câinii iadului sunt chiar în spatele tău! Tu ești nenorocit și

rănit de păcat și trebuie să-L găsești pe Hristos, pentru că altfel vei pieri. Când
acel fel de dorință ajunge în inima omului, când ajunge în
acea stare, el Îl va
găsi pe Hristos.

„Cum îmi tânjește
inima după apa de izvor! Trebuie s-o găsesc. Sunt rănit. Dacă
nu o am, sunt
pierdut.” Când ajungi în acel punct în care Îl dorești cu
ardoare pe Hristos,
trebuie să-L ai, altfel vei pieri. Nu poți dormi noaptea, nu
poți mânca.
Trebuie să-L găsești. Binecuvântat ești când însetezi după
neprihănire, fiindcă
vei găsi viața veșnică!

Fie ca Dumnezeu să vă
ajute în după-amiaza aceasta să aveți acea sete pentru Viață,
pentru că este o
singură Viață care va dura la nesfârșit și aceasta este Viața
Veșnică pe care o
aveți doar cunoscându-L pe Isus Hristos prin iertarea
păcatelor voastre.

*„Cel ce aude Cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, a
trecut din
moarte la viață și nu va veni la judecată.” (Ioan 5.24).*

Cu câțiva ani în urmă,
am discutat cu o călăuză indiană care s-a rătăcit în deșert.
Se numea Tim Coy.
El s-a pierdut în deșertul Arizona și n-a mai găsit drumul

înapoi.

Nu știu dacă cineva
dintre voi s-a pierdut vreodată în deșert. Eu m-am pierdut
odată. Nasul devine
carne vie și sângerează acolo unde ajunge nisipul. Limba ți se
îngroașă, buzele
ți se crapă și nu mai poți vorbi. Atunci Diavolul îți arată un
miraj. Te duci
pe drum și când te uiți parcă vezi apă, dar când ajungi acolo,
nu este apă.

În acel fel
procedează diavolul cu membrii bisericii și cu păcătoșii. El
vă arată ceva
plăcut.

Uneori, turiștii se
abat de la drum și intră în deșert să culeagă ceva flori.
Acolo totul arată la
fel și nu mai știu să se întoarcă, iar înainte de a muri, văd
acele miraje.
Aleargă acolo și se aruncă în ele crezând că aruncă apă peste
ei, dar de fapt
își aruncă în cap doar niște nisip fierbinte, iar înainte de a
muri vin niște
vulturi stârvari și le scot ochii în timp ce zac încă vii în
deșert.

Cât de des se
întâmplă aceasta cu păcătoșii, cu membrii bisericii, cu cei
care se pretind
creștini! Când diavolul îți arată un miraj cum poți să fii

popular, cum să te
îmbraci așa și așa, cum să te duci cu mulțimea, corbii iadului
ți-au scos ochii
față de Evanghelie cu mult timp înainte ca moartea fizică să
te lovească. Te
duci la o adunare și spui: „Nu cred în lucrurile acelea.” Păi
corbii iadului
ți-au scos ochii – aceasta este vederea spirituală.

Și Tim, care era un
creștin înnoit, spunea: „M-am dat jos de pe cale și m-am rugat
să găsesc apă.
Mă rătăcisem și nu mai știam încotro s-o apuc. După un timp am
ajuns la o
cărare care părea umblată de bivoli. Iapa mea, Bess, a început
să necheze. M-am
dus la ea și am încercat să o încălesc, dar era prea slăbită să
mă mai țină.
Cineva îmi spusese că acele cărări duc la un ochi de apă.
Atunci m-am agitat și
am început să dau pinteni calului, dar eu însumi eram slăbit
și m-am trezit
căzând din șa. Am încălecat din nou și am pornit la drum. În
dreapta mea era o
potecă îngustă care ducea în partea dreaptă. Calul meu, Bess,
a luat-o pe
poteca aceea, dar eu am tras-o zicând: „Vino de acolo, Bess!
Nu merge pe poteca
aceea îngustă! Aici sunt urmele de bivoli și cărarea aceasta
este mai largă,
este mai bună. Aici trebuie să fie apa!” Dar calul a început
să necheze
încercând să o ia în partea cealaltă.

Am început s-o lovesc

cu pintenii atât de tare încât am umplut-o de sânge, încercând s-o fac să nu o ia pe cărarea aceea îngustă. Atunci ea s-a oprit și a căzut în genunchi. Am descălecat și m-am uitat la ea cum era gata să piară, uitându-se către cărarea micuță și nechezând în timp ce sângele îi curgea din coastele zdrobite de pintenii mei. Am stat puțin să mă gândesc ce să fac. M-am aplecat asupra ei și în timp ce o mângâiam pe cap, i-am spus: „Bess, eu am auzit că animalele au instinct și poate poteca aceea lată nu duce la apă.”

Fraților, eu vă spun că acea potecă largă duce la pieire, și mulți apucă pe ea! *„Căci strâmtă este calea care duce la viață și puțini o află.”* (Matei 7.14) Nu mergeți cu mulțimea, ci mergeți cu Hristos!

Și el a zis: „Bess, tu m-ai cărat prin tot acest deșert și am fost camarazi atâta timp. Până acum m-ai adus în siguranță așa că am să mă las condus de tine.”

Eu nu vreau să compar Duhul Sfânt cu un cal, dar, fraților, Duhul Sfânt Cel binecuvântat m-a ținut în toți anii aceștia, de aceea, mă voi încrede în El în valea umbrelor morții. Voi lua această mare experiență ca să merg mai departe.

Și ea s-a ridicat și
a luat-o pe cărare. Cred că n-au trebuit să facă cinci sute de
yarzi până când
el și calul lui au putut să se arunce într-un șuvoi de apă.
Își arunca apă pe
cap și striga cât îl ținea gura pentru că i-a fost cruțată
viața.

Spunea că a luat apă
și a spălat calul prin nas și peste tot. Era o așa
binecuvântare fiindcă l-a
condus la apă.

Această cale pare
puțin îngustă, dar este un Izvor plin cu Sânge din venele lui
Emanuel în care
păcătoșii se aruncă scăpând de toată vina păcatului.

Spunea că în timp ce
se bucura și se înviora, a auzit pe cineva vorbind. S-a uitat
în jur și a văzut
un om beat. De undeva ieșea fum. El a întrebat: „Cine ești?”
Și bărbatul a
spus: „Ieși afară din apă!”, și a ieșit. L-a dus peste câmp
unde ei aveau niște
friptură de vânat. El le-a spus acelor oameni: „Sunt Tim Coy,
călăuza indiană.
M-am rătăcit de câteva zile și calul meu m-a condus la apă.”
Apoi a mâncat și
s-a bucurat în tabără.

Toți ceilalți bărbați
din tabără erau beți. Unul dintre ei a spus: „Am crezut că

sărbătorim ziua de 04
iulie. Am fost sus în Munții Sanabar unde am dat de un filon
și avem cu noi o
grămadă de aur. Ne întoarcem din nou acolo să ne îmbogățim.
Hai să sărbătorești
cu noi, Tim! Bea și tu!”

Și el a spus: „Nu, eu
nu beau.”

„Nu?”

„N-am băut niciodată
în viața mea. Mulțumesc pentru mâncare, dar voi merge mai
departe. Și oricum,
încă nu este 04 iulie.”

Unul din ei a spus:
„Cum adică nu ai băut niciodată?”

„N-am băut
niciodată.”

„Ce ziceți, băieți,
îl facem pe acest indian să ia prima înghițitură cu noi?”
Vedeți, ei aveau
viața pe care o voiau.

Și unul din cowboy a
luat o pușcă de calibru .33, a băgat un cartuș în ea și a

spus:

„Tim, dacă mâncarea noastră a fost bună pentru tine, atunci și whisky-ul nostru este bun pentru tine. Ori iei o dușcă de whisky, ori încasezi ceea ce se află la capătul țevii acestui .33.”

Ei nu glumeau. Voi știți cum este omul beat. Dar Tim a spus:

„Băieți, eu nu vreau whisky-ul vostru. Dar înainte să apeși pe trăgaci, lăsați-mă să vă spun povestea mea.” Și a început: „Vin din ținutul cu iarbă grasă Kentucky. Trăiam într-o colibă de bușteni cu un pat mic și gratii într-un colț (într-unul din acela am crescut și eu și aveam saltea cu pănuși). Într-o dimineață, când aveam cinci ani, umblam prin odaia în care era mama, singura persoană creștină care avea să-L întâlnească pe Făcătorul ei cât de curând. Ea m-a chemat la patul ei, și-a pus brațele în jurul meu și mi-a spus: „Tim, Dumnezeu va trimite pe cineva aici, mai devreme sau mai târziu. Mama se duce acasă. Tatăl tău a murit din cauza băuturii, de aceea am trăit tot timpul în sărăcie. Dar promite-i mamei că nu vei bea cât vei trăi.” Și de când și-a dat suflarea și mi-am tras mâinile mele mici din strânsoarea mâinilor ei, eu nu am pus băutură în

gura mea pentru
că L-am slujit pe Domnul cu inima curată. Acum, dacă vreți să
mă împuşcați,
puteți s-o faceți.”

Și chiar atunci s-a
auzit o împuşcătură de pistol și sticla din mâna bărbatului s-
a făcut țândări.
Din canion, chiar din spate, a ieșit un bărbat micuț, speriat,
cu lacrimile
curgându-i pe obraji și a zis: „Tim, tu nu mă cunoști, dar eu
te cunosc.
Niciunul de aici nu mă cunoașteți.” El a mai spus: „Pe capul
meu este pusă o
recompensă. Sunt un fugar. Eu v-am urmărit de la ferma
Sabanar, pentru că am
știut de aurul acela. M-am gândit că atunci când veți fi
destul de beți, decât
să bag un glonț în voi, mai bine vă lovesc pe toți în cap și
vă iau aurul. Am
așteptat aici până v-ați îmbătați criță. Tim, și eu vin din
ținutul Kentucky, și
eu i-am promis unei mame pe patul de suferință același lucru,
dar din păcate nu
m-am ținut de cuvânt. Sunt sigur că ea a auzit pistolul meu
trimițând ecoul din
acest canion până în cer. Dar mi-am luat un angajament: din
acest moment, Tim,
n-am să mai beau niciodată.”

Și Tim a condus acel grup de proscriși la Izvorul Vieții.

Prietene păcătos,
poate și tu ai promis ceva. Poate ai crezut că trăiești bine,

dar plata păcatului
este moartea. Însă Darul lui Dumnezeu este Viața veșnică prin
cunoașterea lui
Isus Hristos ca Mântuitor personal.

Înainte de a ne ruga,
aș vrea să știu dacă este aici vreun păcătos care ar vrea să
ridice mâinile
spre Dumnezeu și să spună: „Dumnezeule, eu i-am promis mamei,
tatălui, sorei
sau soției că într-o zi ne vom întâlni în slavă. Vreau să
ridic mâna în timp ce
îmi vei scrie numele în Cartea Vieții în cer și o fac prin
ridicarea mâinii.
Vreau să beau din Izvorul Vieții.”

Dumnezeu să vă
binecuvânteze pe cei care ați ridicat mâna. Mai este cineva?
Dumnezeu să te
binecuvânteze, domnule de acolo. „Eu ridic mâna pentru că
vreau să vin la
Izvor.” ... (pete pe bandă – Ed.) ...

Dacă nu mă înșel, numărul
acela de rugăciune este al tău? L-ai primit aici în urmă cu
zece ani. Dar nu tu
l-ai primit, ci soția ta. Eu nu te-am văzut pe tine sau
numărul de rugăciune,
dar am văzut acel număr de rugăciune deasupra capului tău,
chiar acum.

Tu ai venit ca să fii
vindecat de acea problemă de stomac. Ai venit și acum o ai. S-

a făcut

rugăciunea pentru tine, dar acum ai venit și o ai prin ascultarea de Hristos.

Aceasta îți lipsea. Așa este.

Binecuvântat să fie

Numele Domnului! De ce nu am putut să aduc acel număr de rugăciune aseară?

Fiindcă n-a fost bine. Aici este un număr de rugăciune. Cu zece ani în urmă, în

această săptămână am fost aici. Pe 07 august 1947 acel număr de rugăciune a

fost dat chiar aici și a fost păstrat până acum câteva seri.

Posesorul lui a

venit seara trecută și l-a dat cuiva care l-a returnat lui Billy Paul, iar el

mi l-a dat mie. Eu nu l-am cunoscut pe acest bărbat, nu l-am văzut niciodată, dar

acolo este un număr de rugăciune.

În ordine, frate, tu

ai ceea ce ai cerut. Hristos este Salvatorul tău. Când l-ai acceptat ca

Salvator, El te-a și vindecat. Starea ta nervoasă ți-a provocat boala de la

stomac, arsurile și acreala din gură. Așa este. Acum totul s-a sfârșit. Tu vei

fi bine.

Acesta este harul.

Dați-ne un ton ca să cântăm „Mărețul har”. Câți știu această măreață cântare?

Aș vrea să vină aici frații lucrători și să stea lângă acești prieteni

păcătoși. De fapt ei nu sunt păcătoși, pentru că au mărturisit. Veniți aici, vă rog, și urați-le bun-venit acestor bărbați și femei, băieți și fete.

Haideți să cântăm cu mâinile sus: „Mărețul har”. (Adunarea cântă.)

Acum dați mâna cu vecinul care stă alături și spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze!”, orice ați fi, metodiști, bapțiști, prezbiterienii...

Voi, care v-ați pocăit la altar, Îl acceptați pe Hristos ca Mântuitor personal? Ridicați mâna. Toți cei aflați la altar Îl acceptă. Acum vreau să vă întoarceți cu fața spre audiență și să ridicați mâinile că L-ați acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal.

Isus a spus: „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică.” (Ioan 5.24) Despre această Viață vorbesc eu. Acum o aveți și nu veți fi osândiți, ci ați trecut din moarte la Viață. „Pe cel ce Mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu și a sfinților îngeri.” (Luca 12.8) Acesta-i adevărul, nu-i așa?

Acum, voi care ați

stat în jurul acestor cetățeni ai Împărăției, ridicați mâinile
ca să le urați
bun-venit. Binecuvântat să fie Numele Domnului!

Haideți să ne plecăm
capetele în timp ce ne vom ruga pentru ei.

Tată, ne bucurăm că
roadele acestui mesaj i-au adus pe păcătoși la altar și Te-au
acceptat ca
Mântuitor personal. Acum, conform Cuvântului Tău, numele lor
sunt în Cartea Vieții
și nimic nu-l mai poate șterge. *„Eu nu-l voi scoate afară. Cel
ce are viața
veșnică nu va veni la judecată sau la osândă, ci a trecut din
moarte la viață.”*

Ei au mărturisit cu
mâinile sus, înaintea Ta, în această mare părășie în Hristos
că au devenit
străini și călători față de lucrurile lumi. Ei au trecut de la
moarte la Viață.

El a spus: *„Pe cel ce Mă va mărturisi înaintea oamenilor
și Eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu și înaintea
sfinților îngeri.”*

Ne bucurăm să Te
vedem făcând această minune chiar înaintea lor, să vedem acel
număr de
rugăciune al acelui bărbat. O, veșnicule Dumnezeu, Tu ai
așteptat acest ceas și

în acest ceas el se poate bucura. Noi ne rugăm, iar dacă mai este aici cineva bolnav, Tu vei înlătura boala din trupul lui. Tu care poți salva sufletul lor, poți vindeca și trupurile lor, iar ei însetează după aceasta și eu Te rog să le-o dai.

Binecuvântează această biserică! Ia-o în brațele Tale iubitoare și păstrează-i până când ne vom întâlni împreună. Tu ai spus: *„Nu voi mai mânca din roadele acestei vițe până în Împărăția Tatălui Meu.”* (Luca 22:16) Iar în ziua aceea măreață, când masa cea mare va fi pusă și toți răscumpărații din toate epocile vor sta la masă, vom da mâna unul cu altul. Aș vrea să văd acolo milioane pe care i-am condus la Tine și să-i aud spunând: „Frate Branham, ne bucurăm că ai venit.”

În timp ce vom vărsa o mică lacrimă de bucurie, Împăratul va veni în toată splendoarea Sa și cu mâna Sa însemnată de cicatricele cuielor ne va șterge lacrima și va spune: „Nu plângeți, copilașilor! Acum totul s-a sfârșit. Intrați în bucuria Domnului!”

Trimite-i pe câmpul Evangheliei, Doamne, să câștige și pe alții, pentru că o cerem în Numele lui Isus Hristos. Amin.

-Amin-